(*Vervolg van pag. 6*).

„Jimmy," zei ik; en ik wist direct, dat ik Jacobus had moeten zeggen.

„Ja". — Zijn hoofd bleef achter de krant.

„Ik moet je nog iets vertellen, zeg."

„Ja?" — De toon werd vragend, het hoofd bleef achter de krant.

Ik vond dat zeer geschikt, en vervolgde dus moedig, starend naar het lichtje onder den trekpot:„Ik heb vandaag een botervlootje gebroken." — „Uil," dacht ik, „waarom begon je niet met de fruitschaal."

„Zoo," zei Jacobus, en liet de krant zakken, terwijl zijn grijze oogen me heel koel aanzagen. — Ik wist nooit, dat grijze oogen zoo iets kouds konden hebben.— „Zoo, het is wel een wonder dat jij iets breekt."

Ik vond, dat ik dat gevoeglijk negeeren kon, en ging voort: „Ja, 't was erg jammer, 't viel zoo maar uit mijn handen, zie je. Maar er is nog iets." Even haperde mijn stem, dan rad afwikkelend: „Er is een wijnglas uit het buffet gevallen op de fruitschaal."

„En," zei Jacobus. Zijn stem klonk ijzig.

„Beide stuk," bekende ik met den moed der wanhoop.

Opeens schoof Jacobus zijn stoel woest achteruit, zoodat hij snerpte over het vloerkleed. „Antonia!"

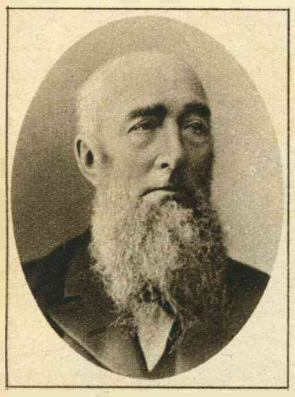
„O, zeg toch alsjeblieft Tony," smeekte ik.

„Antonia," zei Jacobus, „wat ben jij voor een vrouw!"

„Och Jimmy," en ik voelde de tranen gevaarlijk dichtbij. „Jimmy"....

Jacobus verdween, en ik viel neer op den divan, snikte het uit. Was de gebroken fruitschaal dan zoo iets vreeselijks, dat ik moest hooren:„Antonia, wat ben jij voor een vrouw?" Ik huilde eerst om dien uitroep, toen over mijn heerlijke, zonnige jeugd, die voorbij was, toen om mijn thuis, dat mij zoo ver weg leek te zijn, daarna even om de fruitschaal, ten slotte maar weer om de woorden; „Antonia, wat ben jij voor een vrouw!"

Natuurlijk had ik op het laatst geen tranen meer, en eindigde ik met de divankussens op te wippen met mijn rechtervoet. Daar was ik altijd heel handig in geweest, en ik begon me beslist te amuseeren. In dit spelletje verraste Jacobus

DR. C. NOORDUYN. †

W. F. E. LE RUTTE. †

Te Nijmegen is overleden, in den ouderdom van 93 jaar, dr. C. NOORDUYN, de stichter van het Protestantsch Wilhelmina-Ziekenhuis. — In den ouderdom van 78 jaar is te 's-Gravenhage overleden de gepensionneerde inspecteur van de administratie bij de Kon. Marine W. F. E. LE RUTTE.

mij, dien ik niet had hooren thuiskomen. „O," zei ik, terwijl een kussen, dat ik miste, vlak voor Jacobus' voeten neerrolde. Jacobus nam het kussen wenkbrauwfronsend op, en rangschikte het zorgvuldig bij de andere nog op den divan liggende. Ik stond op, en streek voor den spiegel mijn haar terecht.

„Tonia". Jacobus schraapte zijn keel. „Tonia, ik ben bij Moeder geweest. Je begrijpt wel, dat het zoo niet langer kan. Je breekt alles, en je weet, dat je niet koken kunt. Je begrijpt dat dit een onhoudbare toestand is voor een man."

„Ja, èn," zei ik, omdat Jacobus even zweeg.

„Moeder komt morgenmiddag eens bij je praten," besloot hij. — Toen wist ik, dat mijn straf naderde....

II.

Den volgenden middag trok ik uit pure oproerigheid mijn mooiste, meest moderne blouse aan, die me zeer flatteerde. Sientje, die me bijzonder verknocht was, draaide als een bewonderende page om me heen. „Wat glimt ze mooi," zei ze, de zij mijner blouse bedoelend. Ik haalde den roes uit het boord nog hooger tegen mijn haar op en lachte triomfantelijk in den spiegel. Er werd gebeld. „Daar is de oude Mevrouw," zei ik. En Sientje verdween als een wervelwind. „O jé," hoorde ik haar nog zeggen.

Binnen kwamen de Moeder van Jacobus, en zijn zuster Jeannette, beiden met gelegenheidsgezichten. Ik deed zeer beminnelijk, gaf stoelen, schonk afternoon-tea, presenteerde bonbons, en deed zoo onbevangen, alsof er nooit een fruitschaal gebroken was.

Moeder keek afkeurend naar mijn blouse. „Hoort dat zoo?" vroeg ze.

„Wat?" vroeg ik naïef.

„Die flodder uit je nek."

„Ja," zei ik, even voor den spiegel coquetteerend. „Latest Novelty. Aardig, vindt u niet?"

„Nou," zei Moeder met zuurzoet gezicht. — Jeannette zei niets. Jeannette, hopeloos stijf, hopeloos vervelend en onaantrekkelijk, zou nooit een ware zuster voor me worden, dat had ik op 't eerste gezicht gezien. Net als ik ook direct geweten had, dat ik tegen Jacobus' Moeder steeds met moeite Moeder zou kunnen zeggen.

Ik leidde het gesprek gedurende twintig minuten met veel succes langs neutrale banen. Toen kuchte Moeder en zei: „Antonia, Jacobus was gisteravond bij ons, en je moet het me niet kwalijk nemen, kind, maar wat hij ons vertelde was bedroevend." Moeder schudde het hoofd. „Beslist bedroevend."

„Zoo," zei ik, en ik lachte beminnelijk.

„Ja, en daarom moet er verandering komen. Nu hebben Jeannette en ik zoo gedacht. Je moet onze Kaatje maar eens een tijdje hebben." — Kaatje was Moeders gedienstige, die ze al twintig jaar had. — „Je weet, dat Kaatje zeer geschikt is, bijzonder geschikt; ze kan dan meteen Sientje

MARY FLEISCHMANN.

A. HYNER. †

Ter gelegenheid van haar 30-jarig jubileum in het verzekeringswezen, dat mej. M. FLEISCHMANN te Haarlem, verleden week herdacht, heeft zij talrijke blijken van waardeering ondervonden. — Te 's-Gravenhage is op 49-jarigen leeftijd overleden de heer A. HYNER, de bekende landschap- en intérieur-schilder

in de goede richting leiden, die lijkt me nogal wild," besloot Moeder met een heftigen knik.

Natuurlijk barstte ik toen los. „Dank u zeer, ik wil Kaatje niet. Sientje is niet wild. En ik kan haar best leiden, daar heb ik Kaatje absoluut niet voor noodig. Dus houdt U astublieft dat model bij U."

„Antonia," zei Moeder, nog kalm, als sprak ze met een ondeugend kind, „hoe kun je nu zoo tegen jezelf zijn. Je begrijpt toch wel, dat dit voor Jacobus zoo geen leven is. Het eten altijd aangebrand, nooit iets op tijd klaar."....

„Ja, en ik breek alles," viel ik in.

„Ook dat nog," beaamde Moeder. „Enfin, als je Kaatje een week hebt, zul je wel zien, hoe veel je van haar leeren kunt."

„Zal ik u nu eens wat zeggen," ik trachtte mijn stem in bedwang te houden, „ik wil Kaatje niet. En als u ze toch stuurt, dan zeg ik u, dat ik wegga. Dan kan uw Kaatje hier heelemaal alleen de huishouding doen."

Toen Moeder en Jeannette ontsteld verdwenen waren, dacht ik na, lang en ernstig. Ik vond Jacobus laf, om achter mijn rug zoo met zijn Moeder te konkelen. Een opstand, dien ik niet meer trachtte te onderdrukken, deed mijn hoofd kloppen en mijn slapen gloeien. Tegen Jacobus kon ik niet spreken. Dus durfde hij niet informeeren, hoe alles afgeloopen was. 's Avonds ging hij weer naar zijn Moeder, en den volgenden morgen om negen uur kwam Kaatje en nam bezit van mijn huis. Uiterlijk bleef ik ijzig kalm, keek mijlen over Kaatjes zure gezicht en onberispelijke katoenen japon heen. Kaatje wachtte mijn bevelen, die ik trouwens niet had te geven, niet af, maar ging meteen naar boven naar de slaapkamer, waar ik haar vinnige stem tegen Sientje hoorde beweren, die schijnbaar protesteerde.

Terwijl Kaatje boven het roer in handen nam, keek ik beneden het spoorboekje na voor den geschiktsten trein naar huis; ik besloot den snel van half elf te nemen. Toen schreef ik een kort, kernachtig briefje aan Jacobus: „Ik ben naar huis, noem het te logeeren. Ik kom weer bij je, wanneer Kaatje voorgoed weg is. Eén ding moet ik je nog zeggen: Je had Kaatje moeten trouwen!"

Het laatste half uurtje besteedde ik om mijn koffertje op de logeerkamer in te pakken. De blouses en japonnen die ik meenam, droeg ik voorbij Kaatje, alsof ze lucht was. Toch terwijl ik bezig was mijn spulletjes in te pakken, kwam er een naar, beklemmend gevoel in mijn keel. Ik ging weg,

DRIE GOUDEN ECHTVEREENIGINGEN.

Den 15en Juli vierden de heer J. v. d. Baren en Lolkje van der Warde te Amsterdam hun 50-jarige echtvereeniging. De beide oudjes verheugen zich in een goede gezondheid en genieten in breede kringen veel sympathie. — Het echtpaar Van Breugel uit Gemonde herdacht in de afgeloopen week het feit dat zij vóór 50 jaar in het huwelijk traden. Ze zijn nog zeer kras en opgewekt. — Te 's-Gravenhage herdacht het echtpaar Marks hun 50-jarig huwelijksfeest. Hoewel beiden nog kras zijn, konden zij dit heuglijk feit niet in hun familiekring vieren, daar de 73-jarige bruidegom in het Gemeente-Ziekenhuis te 's Hage wordt verpleegd.

weg van mijn huisje, misschien voor kort, misschien voor altijd. Een paar tranen drupten opeens neer op mijn mooie witte crêpe de chine blouse. Maar daar hoorde ik Kaatjes stem tegen Sientje: „Je moet goed in de hoekjes stoffen; dat schijnen ze je hier niet geleerd te hebben." En ik verhardde mijn hart.

Ik riep Sientje om mijn koffertje naar beneden te dragen, vertelde haar kalm, dat ik voor een tijdje naar huis ging logeeren: Sientje, magere, roodharige Sientje, snikte het op die mededeeling uit. Een vervaarlijk gejammer maakte haar gezicht paars. „Maar kind, kalm een beetje," zei ik bedarend. Doch Sientje, met haar boezelaar haar gezicht bewerkend, was de eerste tien minuten niet te kalmeeren. „En blijft *zij* hier," hikte Sientje er ten slotte uit. „Voorloopig," zei ik, mijn handschoenen aantrekkend.

„Nou, maar dan gaan ik ook weg," zei Sientje resoluut. „As U d'r niet bent, en alleenig Mijnheer en dat serpint bove, dan gaan ik ook hoor!" — „En als ik dan weer thuiskom?" vroeg ik. — „O, dan kom ik weer bij U," en de verknochtheid straalde Sientje uit de behuilde oogen. Toen ik om kwart over tienen mijn huis uitstapte, was het alleen Sientje's verwrongen gezicht, dat me nakeek, en ik voelde, dat de eenige, die werkelijk van me gehouden had in dat huis, Sientje geweest was.

III

„Maar Tony, kindje, hoe kom jij hier?" Zoo begroette Moeder mij, Moeder, gezelliger en dikker dan ooit.

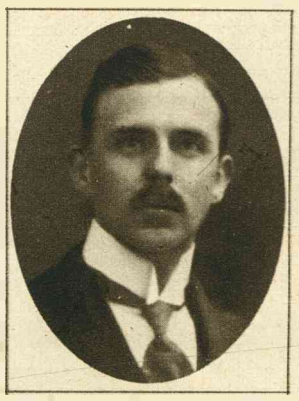
„Vindt U 't niet leuk?" was mijn wedervraag.

„Natuurlijk kind, eenig. Geef mij je mantel maar en je hoed; ziezoo, nu je handschoenen, dan kan Marie alles wegbrengen."— Marie, keurig in zwart japonnetje met witten boezelaar en hagelwit mutsje op, toch wel iets anders dan mijn brave, verwilderde Sientje, dacht ik, nam mijn goed over, bracht mijn koffer naar boven. — „Op Mevrouws eigen kamer," zei Moeder nog. Ik wreef mijn handen tegen elkaar. „Eenig Moes, weer op mijn oude kamer te slapen."

„En hoe gaat het met Jacobus?" vroeg Moeder.

„O goed," zei ik. — Moeder keek me aan, verwonderd over die koude, onverschillige woorden. Toen zei ik: „Moesje, ik heb u massa's te vertellen. En ik zal het meteen maar doen, voordat Vader en Gerard thuiskomen."

„Nee, lieve meid, eerst wat eten hoor!" En Moeder sneed brood voor me, bediende me, verwende me, zooals Jacobus me nooit verwend had. Eindelijk kon ik gaan vertellen. We zaten samen, arm in arm op de canapé, en ik leunde mijn hoofd op Moeders schouder. Dat maakte het vertellen zooveel gemakkelijker.

J. MIDDELKOOP.

A. H. GERHARD.

Tot burgemeester van Hedel is benoemd de heer J. MIDDELKOOP. — Tot lid van de Gedeputeerde Staten van Noord-Holland is benoemd de heer A. H. GERHARD.

Toen ik klaar was, voelde ik me omvat door Moeders armen terwijl haar lieve innige stem vroeg: „En jij, Tony, heb jij heelemaal geen schuld?" — „O ja, ook wel natuurlijk," bekende ik ruiterlijk. „Ik heb vreeselijk veel gebroken, en het eten was wel eens aangebrand, en zoo, maar hoe vindt u nu dat optreden van Jacobus en van zijn moeder, en dan die malle, magere Jeannette ook nog, die natuurlijk haar wijsneus er ook in heeft moeten steken." — „Ja, dat kan ik niet direct goedkeuren," zei Moeder, „maar toch vind ik het erg naar, dat alles zoo geloopen is."

Moeder vertelde later aan Vader en Gerard mijn geschiedenis in zéer verzachtenden vorm. Onderwijl pakte ik boven op mijn eigen oude, lieve kamer mijn spulletjes uit. Er was zoo weinig mogelijk in veranderd sedert mijn trouwen, en alles leek me zoo bekend, alsof ik nooit weggeweest was. Even wenschte ik, dat ik maar nooit was weggegaan. Toch, o vrouwelijke logica, toen Gerard, mijn broer, een flinke boy van twintig, first-class footballer, zwemmer, roeier, zeiler, en wat dies meer zij, 's avonds tegen me zei: „Sterkte Tonny, ik vond Jacobus nooit goed genoeg voor jou. Hij deed zoo heelemaal niet aan sport, hè? Zoo'n echte lampepit", toen zei ik verontwaardigd: „Nee, Jimmy is geèn lampepit hoor! En ik wil niet dat je dat weer zegt." Ik zag Vader en Moeder even glimlachend naar elkaar kijken, en ik verwonderde mij over mijn uitval.

Den volgenden dag betrapte ik er mezelf op, dat ik aldoor naar de post uitkeek, of er ook een brief van Jacobus kwam. Toen er niets kwam, was ik bespottelijk teleurgesteld. Toch kon ik van Jacobus niet verwachten, dat hij me na zou snellen, om me te smeeken terug te komen, hoewel ik dat een aardige oplossing gevonden zou hebben. Ik zou dan natuurlijk mijn condities maken. Ik zou.... en 's nachts huilde ik me in slaap, ondanks mijn heldhaftige voornemens.

Een week ging voorbij. Ik hoorde niets. Alleen kwam er een zeer vreemd uitziende ansichtkaart van Sientje, waarop ze me in slordige hiëroglyphen meedeelde, dat ze thuis was, en thuis bleef, tot „Mevrouw weer terug was". Dat deed me toch wel goed. Jacobus had nu het rijk alleen met Kaatje. Ik grinnikte in mezelf.

Moedig ging ik een nieuwe week in, die me wel emoties, maar geen Jacobus bracht. De emoties bestonden in kleine,